Çocuk ve Bahçe Kurbağası
Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Bahçe Kurbağası

Aysel Banu YAVUZAL

Ben bahçesini dünyadaki her yerden daha çok severdi. Her sabah kahvaltıdan sonra kırmızı lastik çizmelerini giyer ve dışarı koşardı. İçinde büyüteç olan bir kanvas çantası vardı ve onunla her şeye bakardı. Solucanlar, böcekler, taşların altındaki kıpır kıpır şeyler — Ben hepsini görmek isterdi. Kısa kestane rengi saçları arkasından dikilirdi ve ela gözleri her zaman kocaman ve meraklıydı.

Sıcak bir öğleden sonra, Ben eski taş duvarın yanında kazı yaparken gölgede bir şey hareket etti. Küçüktü, kahverengi ve tümsekliydi, avucunun büyüklüğü kadardı. Ben dondu ve nefesini tuttu. Yaratığın siğilli zeytin-kahverengi derisi ve komik yatay gözbebekleri olan büyük altın rengi gözleri vardı. Çok hareketsiz oturdu, alçakta çömeldi ve ona yavaşça göz kırptı.

"Anne!" diye seslendi Ben. "Çabuk gel! Duvarın yanında tuhaf, tümsekli bir hayvan var!" Annesi hardal sarısı hırkası ve hasır şapkasıyla geldi, yeşil bahçe eldivenlerini çıkarıyordu. Yanına diz çöktü ve nazik gülümsemesiyle gülümsedi. "Bu bir bahçe kurbağası, Ben," dedi yumuşakça. "Utangaçtır, o yüzden nazik ve sessiz olalım. Onu buradan izleyebiliriz."

Ben yeşil tişörtüyle alçakta çömeldi ve kurbağayı büyüteciyle izledi. Kurbağanın gözlerinin arkasındaki iki küçük tümseği ve soluk krem rengi karnını gördü. Kurbağa yavaşça bir sıçrayış yaptı, sonra bir tane daha, büyük yapraklı bir bitkinin altına saklandı. "Güvenli bir yuva arıyor," dedi annesi. "Serin, nemli ve gizli bir yer. Kurbağaların buna ihtiyacı var, Ben."

"Kurbağaların başka neye ihtiyacı var?" diye sordu Ben, hiçbir şey yazmadan ama her şeyi hatırlayarak. Annesi hasır şapkasını çıkarıp yelpazelendi. "İçmek için suya ve dinlenmek için yumuşak zemine ihtiyaçları var," dedi. "Ve en önemlisi, böcek ilacı olmayan bahçelere. O spreyler kurbağalara, yılan balıklarına, arılara ve her küçük canlıya zarar verir. Bahçemiz güvenli ve nazik kalmalı."

Ben derin düşündü. Yaprakların altına saklanan, yuva arayan kurbağayı düşündü. "Anne," dedi sonunda, "ona özel bir köşe yapsak? Sadece kurbağalar için, ihtiyaç duydukları her şeyle dolu rahat bir yer?" Annesinin koyu kahverengi gözleri gülümsemeyle kırıştı. "Bu harika bir fikir, Ben. Sana yardım edeceğim. Ona güvenli bir yuva yapalım."

Birlikte mükemmel yeri buldular — taş duvarın yanında, güneşin yumuşak kaldığı ve zeminin nemli kaldığı gölgeli bir köşe. Ben düz taşları tek tek küçük kollarında taşıdı. Annesi yağmur kokan kucak dolusu düşmüş yaprak topladı. "Altına saklanmak için taşlar," dedi Ben, "ve yumuşak bir yatak için yapraklar. Kurbağalar derinlere yuva yapmayı sever."

Sonra Ben kulübede eski, sığ bir tabak buldu ve temiz suyla doldurdu. "Her canlı suya ihtiyaç duyar," dedi gururla, tabağı köşeye yerleştirirken. Kenarlara yosun sıkıştırdı, böylece küçük ayaklar içeri girip çıkabilirdi. Kırmızı çizmeleri artık çamurluydu ve kestane rengi saçları her zamankinden daha dağınıktı. Ben hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Annesi geri çekilip köşeye baktı. "Güzel, Ben," dedi. "Ama bir şey daha var — çok önemli bir şey. Bu bahçenin yakınında böcek ilacı yok. Asla. Bahçemizi güvende tutarız, kurbağalar da güvende kalır." Ben ciddiyetle başını salladı. "O zaman yabani otları elle toplarım," dedi. "Ve herkese söylerim. Kurbağanın yuvasının yakınında sprey yok."

O akşam Ben sessizce köşenin yanına oturdu ve bekledi. Bahçe alacakaranlıklaştı ve sessizleşti. Sonra — bir hışırtı. Küçük bir şekil yaprakların arasından sıçradı. Bahçe kurbağasıydı, zeytin-kahverengi ve siğilli, son derece sakindi. Su kabına doğru sıçradı, altın gözleriyle etrafına baktı ve küçük bir kıpırtıyla yumuşak yosuna yerleşti.

Ben nefesini tuttu. Kurbağa yeni yuvasının içinde oturdu, yavaşça göz kırptı, tamamen memnun görünüyordu. "İşe yaradı, anne!" diye fısıldadı Ben. "Onu sevdi! Güvende!" Bağırmadı ya da zıplamadı, çünkü nezaket, birinin sakinliğe ihtiyacı olduğunda sessiz olmak demektir. Kurbağa orada kaldı ve Ben göğsünde sıcak, mutlu bir duygunun yayıldığını hissetti.

Ertesi sabah Ben kırmızı çizmeleriyle köşeyi kontrol etmek için dışarı koştu. Kurbağa hâlâ oradaydı, düz bir taşın yanına sokulmuştu. Ben o kadar geniş gülümsedi ki ön dişlerinin arasındaki küçük boşluk görünüyordu. "Günaydın, kurbağa," dedi yumuşakça. "Burası artık senin güvenli yuvan. Senin için güzel tutacağım, söz veriyorum. Her gün."

Bütün yaz boyunca Ben köşeyle ilgilendi. Su kabını dolu tuttu ve yabani otları elle topladı. Asla, ama asla sprey kullanmadı. Bazen kurbağayı nemli gölgede otururken buldu, bazen yaprakların altına saklanmıştı — bu onun mutlu ve güvende olduğu anlamına geliyordu. Ben onun rahatça dinlenecek bir yeri olduğunu bilmeyi çok sevdi.

Bir akşam annesi Ben'in yanına bahçe basamağına oturdu. "Biliyor musun," dedi, "o köşeyi güvenli yaptığın için diğer küçük canlılar da bir yuva buldu. Böcekler, solucanlar, hatta uykulu bir salyangoz." Ben sırıttı. "Doğaya gösterilen nezaket her canlıya yardımcı olur," dedi. "Bana öğrettiğin şey bu, anne. Bir güvenli köşe birçok kişiye yardımcı olabilir."

Artık Ben bahçesinde büyüteciyle her yürüdüğünde, kurbağaya merhaba demek için hep durur. Kurbağa ona altın gözleriyle göz kırpar, taş ve yapraktan yuvasında sakin ve memnundur. Ben gurur duyar, çünkü dinledi, önemsedi ve yardım etti. Ve bunun, bir çocuğun doğa için yapabileceği en iyi şey olduğunu düşünür.

Bahçe kurbağası orada mutludur, rahat ve böcek ilacı olmayan köşesinde güvendedir. Ben de mutludur. Her canlının güvenli bir yuvaya ihtiyacı olduğunu öğrenmiştir — biraz gölge, biraz su, biraz nezaket. Doğaya iyi bakarsak, doğa da bize iyi bakar. Çocuk ve bahçe kurbağasının sıcak, harika dersidir bu.